

11 KL. LIETUVIŲ KALBOS TESTAS NR

1. Kur reikia, padėkite skyrybos ženklus. Įrašykite praleistas raides užskliaustus žodžius rašykite kartu ar atskirai:

Antikos paveldas visos __akarų humanistikos pagrindų pagrindas. Antika kviečia žmogų suvokti savo orumą ugdo s__moningumą ir kritinį mąst__mą. Ji ragina mus niekada neprarasti saiko jausmo nepasiduoti vienadieniems pagundoms ir lavinti dvasios ištvėrmę.

Kiekvienas yra savo laimės kalvis – Ir... savo nelaimės. Kas savo kasdien__veiklą ir gyvenimo maksimas tvarko pagal šią gerai žinomą patarlę tas daro prielaidą kad laimė nelaimė daugiau__smas ir kančia priklauso nuo individualios asmeninės atsakomybės. Dabar jau beveik neatsižvelg__ma į galimyb__kad žmogaus likimas yra valdomas ir kad iš anksto nulemtas aukštesnės instancijos dievų arba Dievo.

Tačiau tik (ne,daug,kas)_____yra įsitikinęs kad viskas ką jie išgyvena ir veikia yra nežemiškų jėgų galioje ir jų valios valdoma. (Net,gi)_____nereliginiai asmenys mano kad (dėl,to)_____jog juos užgriuvo bėdos arba aplankė laimė yra kaltas jų asmeninis iš anksto nulemtas likimas.

Laiming__ntikoje buvo laikomas tas kuris turėjo mater__linę gerovę valdžią autoritetą šlovę buvo gražus ir geros sveikatos kai apskritai jam sekėsi. Antikos požiūriu laimė ir nelaimė žengia koja į koją. Pavy__džiui nelaiming__buvo laikomas tas kurio būta neturting__ir bejėg__. Iš esmės __ntikos žmonės buvo įsitikinę kad jų likimą lėmė visagal__i dievai. Laimė ir nelaimė buvo nemirting__j__dovana. Pavy__džių patvirtinančių šį požiūrį daug iš viso __ntikos laikotarpio. Jau *Iliadoje* kalbama apie Dzeusą kuris iš dviejų atsargų indų dal__ja kančią ir daugiau__smą. Vien noro ir pastangų maža kad patirtum sėkmę. Tai sprendžia dievas ir likimas.

Tačiau jau Homero kūrinuose kalbama kad žmonės patys pajėgūs išven__ti nelaimės ir kančios. Homeras įdeda į Dzeuso lūpas tokius žodžius: Ne! Kaip mirtingieji kaltina dievus! Iš mūsų sako jie tas blogis sklinda o pasidaro patys sau piktais darbais per dalį jų sau skausmo pasidaro. Dievų nustatytų įstatymų ir elg__sio normų nepais__mas tolygus jų negerbimui ir koneveikimui. Antikos požiūriu viso to pas__kmė yra dievų kerštas.

Tobula sielos ramybė laimės ieškojimo prielaida laimės kurios pagrindas yra dvasinė žmogaus laikysena. Reikalavimas – dor__bingas gyvenimas. Iš jo anot Senekos „neišveng__mai turi plaukti nepaliaujamas linksmumas ir vidinis džiaugsmas. Tik abejingumas geidulingumui ir skausmui „nepatikimiausiems ir palaidžiausiems valdovams" užtikrina tą giedrą sielos ramybę kuri vienintelė gali būti pavadinta protingu gyvenimo tikslu.

Antikos žmogus puikiai suvokė žodžio galią bei ryšį tarp meno kalbėti ir meno valdyti. Jau prie graikų poezijos ištakų stovėjęs Hesiodas tvirtina kad net pats valdovų pajėgumas valdyti kyla iš jų gebėjimo įtikin__ai kalbėti. Kadangi šią galią anot poeto teikiančios Mūzos tai karaliai šiuo požiūriu mažai kuo skiriasi nuo dainių. Sąveika tarp žmonių negali vykti be susikalbėjimo tarpininkavimo ryšio ir bendravimo. Be abejo graikas žodžiui ir kalbai teikia iškil__reikšmę ir ją laiko didele vertybe. Tačiau (ne,tik)_____nenugalimas tikėjimas žodžio įtaigumu komunikacijai teikė tokią didelę vertę ir nepakartojamą pavidalą. Žodžiams ir kalboms reikalingas apipavidalinimas bei išorinės puošmenos kai kada jie turi sujudinti ir klausytojų aistras. Romėnų iškalbos menas (ne,menčiau)_____gebėjo suteikti žodžiui reik__mą emocinį turinį. Antikos autoriai akcentuoja to kas dvasiška pirmenybę kūniškumo ir turto atžvilgiu. Į viską išskyrus dorybę žiūrėdami su panieka savo turėtus turtus vertino kaip nereikšmingą dalyką. Jie neklu__davo prabangos apsvaiginti ir neprarasdavo savitvardos dėl turto tačiau likdami blaivus proto skvarbiai išvelgdavo jog net turtai auga dėl tarpusavio draugystės ir dorybės bet jeigu jie tampa rūpe__čiu bei pasidaro garbstomi nyksta ir jie patys o kartu su jais pražūva ir dorybė. Tai Platono mintys kurios puikiai reprezentuoja aristokratinio __ntikos elito nuostatas o jo filosofija atspindi visos dvasinės __ntikos kultūros esmę.

Ugdymo __dealus pirmiausiai dera išvel__ti graikų epuose dora intelektas meniniai įg__džiai hero__ška narsa kurios nuolat prirėkdavo karuose ir gebėjimas garbingai varžytis ir karo lauke ir sporto arenoje ir taikos metu. Patys gi epų herojai buvo sergstimi dievų ir mūzų: Vyrą pašlovinki Mūza per negandas ėjusį drąsiai / Vėtrų blaškytą ilgai kai šventąją Troją išgriovė. / Daugio žmonių miestus jis aplankė jų papročius matė / Ir vandenynuos plačiuos su pavojumi rungė (ne,kartą)_____.

ATSAKYMAI

Antikos paveldas - visos **Vakarų** humanistikos pagrindų pagrindas. Antika kviečia žmogų suvokti savo orumą, ugdo **sąmoningumą** ir kritinį **mąstymą**. Ji ragina mus niekada neprarasti saiko jausmo, nepasiduoti vienadieniems pagundoms ir lavinti dvasios ištvėrę.

Kiekvienas yra savo laimės kalvis – Ir... savo nelaimės. Kas savo **kasdienę** veiklą ir gyvenimo maksimas tvarko pagal šią gerai žinomą patarėlę, tas daro prielaidą, kad laimė, nelaimė, **džiaugsmas** ir kančia priklauso nuo individualios asmeninės atsakomybės. Dabar jau beveik **neatsižvelgiama į galimybę**, kad žmogaus likimas yra valdomas ir kad iš anksto nulemtas aukštesnės instancijos - dievų arba Dievo.

Tačiau tik **nedaug kas** yra įsitikinęs, kad viskas, ką jie išgyvena ir veikia, yra nežemiškų jėgų galioje ir jų valios valdoma. **Netgi** nereliginiai asmenys mano, kad **dėl to**, jog juos užgriuvo bėdos arba aplankė laimė, yra kaltas jų asmeninis, iš anksto nulemtas likimas.

Laimingu Antikoje buvo laikomas tas, kuris turėjo **materialinę** gerovę, valdžią, autoritetą, šlovę, buvo gražus ir geros sveikatos, kai apskritai jam sekėsi. Antikos požiūriu, laimė ir nelaimė žengia koja į koją. **Pavyzdžiui, nelaimingu** buvo laikomas tas, kurio būta **neturtingo ir bejėgio**. Aiš esmės **Antikos** žmonės buvo įsitikinę, kad jų likimą lėmė **visagaliai** dievai. Laimė ir nelaimė buvo **nemirtingųjų** dovana. **Pavyzdžiui**, patvirtinančių šį požiūrį, daug iš viso **Antikos** laikotarpio. Jau *Iliadoje* kalbama apie Dzeusą, kuris iš dviejų atsargų indų **dalija** kančią ir **džiaugsmą**. Vien noro ir pastangų maža, kad patirtum sėkmę. Tai sprendžia dievas ir likimas.

Tačiau jau Homero kūriniuose kalbama kad žmonės patys pajėgūs **išvengti** nelaimės ir kančios. Homeras įdeda į Dzeuso lūpas tokius žodžius: „Ne! Kaip mirtingieji kaltina dievus! Iš mūsų, sako jie, tas blogis sklinda, o pasidaro patys sau piktais darbais, per dalį jų sau skausmo pasidaro. Dievų nustatytų įstatymų ir **elgesio** normų **nepaisymas** tolygus jų negerbimui ir koneveikimui. Antikos požiūriu, viso to **pasekmė** yra dievų kerštas.

Tobula sielos ramybė - laimės ieškojimo prielaida, laimės, kurios pagrindas yra dvasinė žmogaus laikysena. Reikalavimas – **dorybingas** gyvenimas. Iš jo, anot Senekos, **neišvengiamai** turi plaukti nepaliaujamas linksmumas ir vidinis džiaugsmas. Tik abejingumas geidulingumui ir skausmui, „nepatikimiausiems ir palaidžiausiems valdovams“, užtikrina tą giedrą sielos ramybę, kuri vienintelė gali būti pavadinta protingu gyvenimo tikslu.

Antikos žmogus puikiai suvokė žodžio galią bei ryšį tarp meno kalbėti ir meno valdyti. Jau prie graikų poezijos ištakų stovėjęs Hesiodas tvirtina, kad net pats valdovų pajėgumas valdyti kyla iš jų gebėjimo **įtikinamai** kalbėti. Kadangi šią galią, anot poeto, teikiančios Mūzos, tai karaliai šiuo požiūriu mažai kuo skiriasi nuo dainių. Sąveika tarp žmonių negali vykti be susikalbėjimo, tarpininkavimo ryšio ir bendravimo. Be abejo, graikas žodžiui ir kalbai teikia **iškilią** reikšmę ir ją laiko didele vertybe. Tačiau **ne tik** nenugalimas tikėjimas žodžio įtaigumu komunikacijai teikė tokią didelę vertę ir nepakartojamą pavidalą. Žodžiams ir kalboms reikalingas apipavidalinimas bei išorinės puošmenos, kai kada jie turi sujudinti ir klausytojų aistras. Romėnų iškalbos menas **ne menčiau** gebėjo suteikti žodžiui **reikiamą** emocinį turinį. Antikos autoriai akcentuoja to, kas dvasiška, pirmenybę kūniškumo ir turto atžvilgiu. Į viską, išskyrus dorybę, žiūrėdami su panieka, savo turėtus turtus vertino kaip nereikšmingą dalyką. Jie **neklupdavo** prabangos apsvaiginti ir neprarasdavo savitvardos dėl turto, tačiau, likdami blaivaus proto, skvarbiai išvelgdavo, jog net turtai auga dėl tarpusavio draugystės ir dorybės, bet jeigu jie tampa **rūpesčiu** bei pasidaro garbstomi, nyksta ir jie patys, o kartu su jais pražūva ir dorybė. Tai Platono mintys, kurios puikiai reprezentuoja aristokratinio **Antikos** elito nuostatas, o jo filosofija atspindi visos dvasinės **Antikos** kultūros esmę.

Ugdymo **idealus** pirmiausiai dera **išvelgti** graikų epuose: dora, intelektas, meniniai **įgūdžiai**, **herojiška** narsa, kurios nuolat prireikdavo karuose, ir gebėjimas garbingai varžytis ir karo lauke, ir sporto arenoje, ir taikos metu. Patys gi epų herojai buvo sergstimi dievų ir mūzų: „Vyrą pašlovink, Mūza, per negandas ėjusį drąsiai, / Vėtrų blaškytą ilgai, kai šventąją Troją išgriovė. / Daugio žmonių miestus jis aplankė, jų papročius matė / Ir vandenynuos plačiuos su pavojumi rungęs ne kartą“.

II. Antikos pasaulis:

1	2t		Hegzametro esmė
2	1t		Ryščiausia Homero poetikos priemonė.
3	3t		Kokie faktai rodo, kad dievai šalia karių?
4	3t		Herojų (didvyrių) apibūdinimas.
5	3t.		„Bet tepražūsiu pirmiau ir kapas mane tuždengia, neg vedamos į vergiją aš tavo šauksmą išgirsiu“
6	3t.		Draugų pora. Išsiskyrimo aplinkybės.
7	2t.		Po kokio įvykio ištarti žodžiai: „O kad vaidai tarp dievų ir žmonių mirtingų prapultų“? Kas ištara?
8	2t		Ką reiškia žodis <i>Iliada</i> ?
9	2t		Ką reiškia Penelopė, Penelopės darbas?
10	6t		Antikos teatras (įrangos detalės, aktoriai, jų apranga (koturnai, kaukės).
11	4t		Įrodyti, kad šeima – vertybė (epai, dramos).
12	4t		Epo apibūdinimas.
13	4t		Drama ir jos sudėtinės dalys – kolizija, konfliktas ir peripetija. Apibūdinti.

		Sudaro šešios daktilinės pėdos, kurių paskutinė nepilna. Pėda triskiemenė, pirmas skiemuo ilgas, o kiti du trumpi. Ilgų ir trumpų skiemenų išdėstymas.	Hegzametro esmė
		Nuolatiniai epitetai.	Ryškiausia Homero poetikos priemonė.
		Nutaikyta strėlė prašvilpia pro šalį. Taikinyš staiga dingsta atsiradusiame debesyje. Upės vandenys, pilni Achilo aukų, išsilieja ir persekioja didvyrį.	Kokie faktai rodo, kad dievai šalia karių?
		Po mirties sudievinami. Išsiskiria jėga, grožiu, iškalba, valdingumu, dažnai tai dievų ar deivių ir mirtingųjų palikuonys, tačiau mirtingi.	Herojų (didvyrių) apibūdinimas.
		Hektoras žmonai....	„Bet tepražūsiu pirmiau ir kapas mane teuždengia, neg vedamos į vergiją aš tavo šauksmą išgirsiu“
		Kol Achilas, apimtas pykčio, dėsė, Patroklas jam leidus ir su jo apranga STOJO Į KOVĄ SU TROJĖNAIS IR BUVO NUKAUTAS HEKTORO. A. ŽIAURIAI ATKERŠIJO.	Draugų pora. Išsiskyrimo aplinkybės.
		Achilas, žuvus draugui.	Po kokio įvykio ištarti žodžiai: „O kad vaidai tarp dievų ir žmonių mirtingų prapultų“?
		Troja graikiškai vadinama Ilionu, iš čia atsirado Iliada.	Ką reiškia žodis <i>Iliada</i> ?
		Jau Antikoje jos vardas buvo tapęs sutuoktinių ištikimybės simboliu. Penelopės darbas - darbas, kuriuo siekiama ką nors atidėti.	Ką reiškia Penelopė, Penelopės darbas?
		Vaidino vyrai, gerbiami. Prie akropolio, trys dalys: amfiteatras-žiūrovams ,orchestra - tarp scenos ir žiūrovų, su aukuru, su choru, trejos durys, scena, kaukių spalva – tamsi-vyrai, balta-moterys, geltona-paliegėliai, ruda-gudruoliai, raukšlės-pagyvenęs, maža- rimtas, lygi kakta-linksamas, suraukta-paniurėlis	Antikos teatras (įrangos detalės, aktoriai, jų apranga, (koturnai, kaukės,)
		1. Odisėjas grįžta namo, nes jį veda meilė savo šeimai ir tautai. 2. Užuo grįžęs į kovą, Hektoras nori pirma susitikti su savo žmona Andromache ir mažu sūnumi. 3. Antigonei už viską svarbiausia šeima. „O kai ir motina, ir tėvas ilsisi – man brolis nė joks nebeužgims..... ir kt.	Įrodyti, kad šeima – vertybė (epai, dramos).

	Dažniausiai eiliuotas, didelės apimties kūrinys arba kūrinų ciklas. Pakilus stilius, tipiški veikėjai, ramus, išsamus pasakojimas. Apie herojų keliones, kovas, žmonių ir dievų santykius.	Epo apibūdinimas.
	Drama – kūrinys, kuriame vaizduojami įvykiai ir reiškiniai perteikiami veikėjų dialogais ir monologais bei poelgiais ir kuris gali būti realizuojamas teatro spektaklyje. Kolizija – nevienodų siekų ir tikslų susidūrimas, dėl kurių suyra buvusi pusiausvyra. Konfliktas – priešišku jėgų susidūrimas. Peripetija – netikėtas įvykių pasikeitimas priešinga kryptimi, likimo posūkis iš laimės į nelaimę ar atv.	Drama ir jos sudėtinės dalys – kolizija, konfliktas ir peripetija. Apibūdinti.

ATSAKYMAI

Antikos paveldas - visos **Vakarų** humanistikos pagrindų pagrindas. Antika kviečia žmogų suvokti savo orumą, ugdo **sąmoningumą** ir kritinį **mąstymą**. Ji ragina mus niekada neprarasti saiko jausmo, nepasiduoti vienadieniems pagundoms ir lavinti dvasios ištvėrę.

Kiekvienas yra savo laimės kalvis – Ir... savo nelaimės. Kas savo **kasdienę** veiklą ir gyvenimo maksimas tvarko pagal šią gerai žinomą patarėlę, tas daro prielaidą, kad laimė, nelaimė, **džiaugsmas** ir kančia priklauso nuo individualios asmeninės atsakomybės. Dabar jau beveik **neatsižvelgiama į galimybę**, kad žmogaus likimas yra valdomas ir kad iš anksto nulemtas aukštesnės instancijos - dievų arba Dievo.

Tačiau tik **nedaug kas** yra įsitikinęs, kad viskas, ką jie išgyvena ir veikia, yra nežemiškų jėgų galioje ir jų valios valdoma. **Netgi** nereliginiai asmenys mano, kad **dėl to**, jog juos užgriuvo bėdos arba aplankė laimė, yra kaltas jų asmeninis, iš anksto nulemtas likimas.

Laimingu Antikoje buvo laikomas tas, kuris turėjo **materialinę** gerovę, valdžią, autoritetą, šlovę, buvo gražus ir geros sveikatos, kai apskritai jam sekėsi. Antikos požiūriu, laimė ir nelaimė žengia koja į koja. **Pavyzdžiui, nelaimingu** buvo laikomas tas, kurio būta **neturtingo ir bejėgio**. AIš esmės **Antikos** žmonės buvo įsitikinę, kad jų likimą lėmė **visagaliai** dievai. Laimė ir nelaimė buvo **nemirtingųjų** dovana. **Pavyzdžiū**, patvirtinančių šį požiūrį, daug iš viso **Antikos** laikotarpio. Jau *Iliadoje* kalbama apie Dzeusą, kuris iš dviejų atsargų indų **dalija** kančią ir **džiaugsmą**. Vien noro ir pastangų maža, kad patirtum sėkmę. Tai sprendžia dievas ir likimas.

Tačiau jau Homero kūrinuose kalbama kad žmonės patys pajėgūs **išvengti** nelaimės ir kančios. Homeras įdeda į Dzeuso lūpas tokius žodžius: „Ne! Kaip mirtingieji kaltina dievus! Iš mūsų, sako jie, tas blogis sklinda, o pasidaro patys sau piktais darbais, per dalį jų sau skausmo pasidaro. Dievų nustatytų įstatymų ir **elgesio** normų **nepaisymas** tolygus jų negerbimui ir koneveikimui. Antikos požiūriu, viso to **pasekmė** yra dievų kerštas.

Tobula sielos ramybė - laimės ieškojimo prielaida, laimės, kurios pagrindas yra dvasinė žmogaus laikysena. Reikalavimas – **dorybingas** gyvenimas. Iš jo, anot Senekos, **neišvengiamai** turi plaukti nepaliaujamas linksmumas ir vidinis džiaugsmas. Tik abejingumas geidulingumui ir skausmui, „nepatikimiausiems ir palaidžiausiems valdovams“, užtikrina tą giedrą sielos ramybę, kuri vienintelė gali būti pavadinta protingu gyvenimo tikslu.

Antikos žmogus puikiai suvokė žodžio galią bei ryšį tarp meno kalbėti ir meno valdyti. Jau prie graikų poezijos ištakų stovėjęs Hesiodas tvirtina, kad net pats valdovų pajėgumas valdyti kyla iš jų gebėjimo **įtikinamai** kalbėti. Kadangi šią galią, anot poeto, teikiančios Mūzos, tai karaliai šiuo požiūriu mažai kuo skiriasi nuo dainių. Sąveika tarp žmonių negali vykti be susikalbėjimo, tarpininkavimo ryšio ir bendravimo. Be abejo, graikas žodžiui ir kalbai teikia **iškilia** reikšmę ir ją laiko didele vertybe. Tačiau **ne tik** nenugalimas tikėjimas žodžio įtaigumu komunikacijai teikė tokią didelę vertę ir nepakartojamą pavidalą. Žodžiams ir kalboms reikalingas apipavidalinimas bei išorinės puošmenos, kai kada jie turi sujudinti ir klausytojų aistras. Romėnų iškalbos menas **ne menčiau** gebėjo suteikti žodžiui **reikiamą** emocinį turinį. Antikos autoriai akcentuoja to, kas dvasiška, pirmenybę kūniškumo ir turto atžvilgiu. Į viską, išskyrus dorybę, žiūrėdami su panieka, savo turėtus turtus vertino kaip nereikšmingą dalyką. Jie **neklupdavo** prabangos apsvaiginti ir

neprarasdavo savitvardos dėl turto, tačiau, likdami blaivaus proto, skvarbiai išvelgdavo, jog net turtai auga dėl tarpusavio draugystės ir dorybės, bet jeigu jie tampa **rūpesčiu** bei pasidaro garbstomi, nyksta ir jie patys, o kartu su jais pražūva ir dorybė. Tai Platono mintys, kurios puikiai reprezentuoja aristokratinio **Antikos** elito nuostatas, o jo filosofija atspindi visos dvasinės **Antikos** kultūros esmę.

Ugdymo **idealus** pirmiausiai dera **išvelgti** graikų epuose: dora, intelektas, meniniai **įgūdžiai**, **herojiška** narsa, kurios nuolat prireikdavo karuose, ir gebėjimas garbingai varžytis ir karo lauke, ir sporto arenoje, ir taikos metu. Patys gi epų herojai buvo sergstimi dievų ir mūzų: „Vyra pašlovinki, Mūza, per negandas ėjusį drąsiai, / Vėtrų blaškytą ilgai, kai šventąją Troją išgriovė. / Daugio žmonių miestus jis aplankė, jų papročius matė / Ir vandenynuos plačiuos su pavojumi rungė ne kartą“.